USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **T. T. P. A**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, č. j. 101347/2017-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 A 143/2017 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala u Velvyslanectví České republiky v Hanoji prostřednictvím datové schránky žádost o povolení k trvalému pobytu spojenou s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. O této žádosti rozhodlo velvyslanectví usnesením ze dne 13. 3. 2017, č. j. 3309/2016-HANOI-XI, tak, že žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti se zamítá a řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu se zastavuje. Proti tomuto usnesení brojila žalobkyně rozkladem, který žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

[2] Následně podala žalobkyně v předmětné věci žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou však podáním ze dne 18. 8. 2017 vzala zpět. Učinila tak s odkazem na pozdější chování žalovaného, který po podání žaloby prohlásil napadené rozhodnutí za nicotné.

[3] S odkazem na § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), městský soud výrokem I v záhlaví specifikovaného usnesení řízení zastavil. Výrokem II pak žalovanému podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13.342 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl výroky I a II usnesení městského soudu kasační stížností. Namítl, že městský soud měl žalobu odmítnout, a to z objektivního důvodu, který vyvstal po podání žaloby v důsledku radikální změny judikatury Nejvyššího správního soudu. Připomněl přitom rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36, podle něhož zastupitelský úřad ani Ministerstvo zahraničních věcí nejsou správními orgány příslušnými k vydání rozhodnutí ve věcech žádostí o trvalý pobyt cizinců. Veškerá těmito orgány dosud vydaná rozhodnutí jsou proto nicotná. V dotčeném soudním řízení tak chyběl jeho předmět, pročež měla být žaloba odmítnuta. Takový postup zvolil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 5 A 127/2017 - 35. Žalobce totiž sice vzal žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, to však bylo vyvoláno objektivními okolnostmi spočívajícími v radikální změně judikatury Nejvyššího správního soudu – již zmíněném rozsudku rozšířeného senátu. Žalovaný se ohrazuje vůči argumentaci městského soudu, že zastavení řízení o žalobě zavinil svým jednáním. K prohlášení nicotnosti napadeného správního rozhodnutí totiž přistoupil pouze pod vlivem změny judikatury, nikoliv z vlastní iniciativy.

[5] Procesní postup městského soudu se pak promítl i do povinnosti stěžovatele hradit žalobkyni náklady řízení. Přitom pokud by byla žaloba odmítnuta, v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. by žádný z účastníků řízení neměl na náhradu nákladů řízení nárok, což by daleko lépe odpovídalo specifikům dané situace. Stěžovateli by nemělo jít k tíži, že v minulosti sledoval jinou judikatorní linii než tu, k níž se nakonec přiklonil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel rovněž upozornil na skutečnost, že se nejedná o izolovaný případ, nýbrž o jeden z obdobných typových případů v současné době projednávaných ve správním soudnictví. S ohledem na povinnost využívat majetek ČR účelně a hospodárně je pak jeho povinností učinit veškeré právní kroky směřující k minimalizaci finančních dopadů zmiňovaných soudních řízení. V neposlední řadě stěžovatel upozornil na možnost městského soudu žalobci náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných nepřiznat (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[6] Žalobkyně ve vyjádření k žalobě poukázala na skutečnost, že žalovaný brojí primárně proti výroku o nákladech řízení a navrhla odmítnutí kasační stížností. Pokud by Nejvyšší správní soud věc připustil k meritornímu přezkumu, navrhla zamítnutí kasační stížnosti, neboť rozhodnutí krajského soudu považuje za zcela věcně správné a zákonné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost je z objektivního hlediska přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevylučuje (§ 102 s. ř. s.). Při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je však třeba posoudit i podmínky subjektivní přípustnosti na straně stěžovatele. Ta je zde částečně splněna, neboť kasační stížnost podal účastník řízení před městským soudem. Tím se však subjektivní přípustnost kasační stížnosti nevyčerpává. *„Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech.*

Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33).

[8] V daném případě se stěžovatel domáhá odlišného výroku rozhodnutí městského soudu v tom směru, že namísto zastavení řízení požaduje, aby byla žaloba odmítnuta. V důsledku odmítnutí žaloby by se však na postavení stěžovatele nic nezměnilo - žaloba by nebyla věcně projednána a napadené rozhodnutí by i nadále zůstalo nicotné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost směřující proti výroku I usnesení krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. Tento postup má ostatně oporu i v dřívější rozhodovací činnosti zdejšího soudu, přičemž krom shora citovaného usnesení lze poukázat i na usnesení ze dne 13. 7. 2016, č. j. 6 As 133/2016 – 25, a ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017 - 27, v němž se jednalo o v zásadě totožnou věc jako v posuzovaném případě.

[9] Nejvyšší správní soud je dále přesvědčen, že kasační stížnost je nepřípustná i v tom rozsahu, v němž směřuje proti výroku o nákladech řízení. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Takový výrok lze napadnout pouze ve spojení s výrokem hlavním. Je-li však část kasační stížnost směřující proti hlavnímu výroku rozhodnutí městského soudu nepřípustná, následuje její osud i ta část, která napadá výrok o náhradě nákladů řízení (bod 31 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu